

De Rechtbank van Eerste Aanleg te Dendermonde, **dertiende kamer**, recht doende in strafzaken, heeft in haar buitengewone openbare terechtzitting van **22 JANUARI 2010** het hiernavolgend VONNIS gewezen:

Notitienummer
64.21.1182/99/7

griffie nr.

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR-MINISTERIE/TEGEN:

1. **od** **gepensioneerd, geboren te**
wonende te
2. **geboren te** **op** **afgevaardigd bestuurder,**
wonende te
3. **met ondernemingsnummer** **met**
maatschappelijke zetel te

Verdacht van :

Te

door het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek

A. (64.21.1182/99)

de eerste en de tweede vanaf 1 januari 1995 tot en met datum der dagvaarding (21.9.2006):

de derde vanaf 2 juli 1999 (namelijk de inwerkingtreding van de wet tot invoering van de strafrechterlijke aansprakelijkheid van rechtspersonen) tot en met datum der dagvaarding:

bij inbreuk op de artikelen 2, 3, 4 § 1, 5 § 2 en 39 § 1 1° en § 2 en 46 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (milieuvergunningsdecreet), en de artikelen 1 en 5 § 1 en bijlage 1 van het

besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende de vaststelling van het Vlaamse reglement betreffende de milieuvergunning (VLAREM I) zonder voorafgaande en schriftelijke vergunning van de overheid die krachtens artikel 9 van voormeld decreet bevoegd is daarover te beslissen, een vergunningsplichtige inrichting te hebben geëxploiteerd die overeenkomstig artikel 3 van het voormeld decreet, dat de indeling in drie klassen van inrichtingen voorschrijft, behoort tot klasse 2 van hinderlijke inrichtingen,

- met de omstandigheid dat ingevolge artikel 9 § 4 van het voormelde decreet van 28 juni 1985 de procedure dient te worden gevolgd van de hoogste klasse indien een inrichting valt onder verschillende indelingsrubrieken behorend tot verschillende klassen
 - met de omstandigheid dat de milieuvergunning voor een inrichting waarvoor krachtens artikel 44 van de wet van 29 maart 1962 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw een bouwvergunning nodig is, wordt geschorst zolang deze laatste niet is verleend.
1. namelijk het exploiteren van opslagplaatsen van hout e.d., met uitzondering van deze bedoeld onder rubriek 48, met een capaciteit van meer dan 20 ton of 40 m³ in een lokaal of 100 ton of 200 m³ in open lucht, dat dient te worden gecatalogeerd onder rubriek 9.6. van bijlage 1 van VLAREM I (klasse 2);
 2. namelijk het exploiteren van garages, parkeerplaatsen en herstellingswerkplaatsen voor motorvoertuigen, al dan niet overdekte ruimte waarin gestald worden 3 tot en met 25 autovoertuigen en/of aanhangwagens, andere dan personenwagens, dat dient te worden gecatalogeerd onder rubriek 15.1. 1° van bijlage 1 van VLAREM I (klasse 3).

Tevens de eerste, de tweede en de derde gedagvaard om bij toepassing van artikel 39 § 2 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning door de rechter bij wijze van veiligheidsmaatregel, na de partijen te hebben gehoord, het verbod te horen uitspreken om de inrichting die aan de oorsprong van de inbreuk ligt te exploiteren gedurende een termijn door de rechter te bepalen, minstens tot dat de inrichting behoorlijk zal vergund zijn onder verbeurte van een dwangsom.

De derde tevens gedagvaard bij toepassing van artikel 40 van het voormeld milieuvergunningsdecreet om zich burgerrechtelijk aansprakelijk te horen verklaren voor de betaling van de gerechtskosten die ingevolge feiten omschreven in de tenlastelegging A zal worden uitgesproken lastens de eerste en de tweede, zijnde de lasthebber of aangestelde van de derde die de feiten heeft begaan in de uitoefening van zijn aanstelling of lastgeving.

* Hoge vervolg die

* Hoge vervolg door het openbaar Ministerie te zijn

(2° beklagende) en

3° beklagende / te zijn alle beschikkingen op 4 februari 2010 -
(1° beklagende),

3° beklagende / op 8 februari 2010 -

B. (66.73.588/00)

de eerste en de tweede op niet nader te bepalen data, in de periode van 1 januari 1995 tot en met 31 december 1995 (stuk 4):

- bij inbreuk op artikel 44 § 1-1., 64, eerste, tweede, derde en laatste lid en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (feiten tot en met 24 maart 1997)
- en vanaf 25 maart 1997 geformuleerd in de artikelen 42 § 1-1°, 66 eerste, tweede, derde en laatste lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (feiten vanaf 25 maart 1997 tot en met 30 april 2000)

door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet en voormeld decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen gebouwd te hebben, een grond gebruikt te hebben voor het plaatsen van een of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd)

- feiten vanaf 1 mei 2000 strafbaar gesteld bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1-1°, 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de bij artikel 99 § 1,1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen hetzij zonder voorafgaande vergunning hetzij in strijd met de vergunning hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door zonder stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit.

De strafsancie voor het instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° van artikel 146 van voormeld decreet, geldt niet voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden.

In casu:

het bouwen van een opslagloods

gelegen in woongebied volgens het gewestplan d.d. 7 november 1978.

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde:

ligging:

aard en oppervlakte: magazijn, 1 ha 73 a 88 ca

wijk en nummer van het kadaster:

en de eigenaar ervan geïdentificeerd zijnde als: opgericht op
04/05/1946, met zetel te met
ondernemingsnummer

die de eigendomstitel heeft verkregen krachtens de akte verleden op
03/10/1984 geregistreerd op 11/10/1984.

C. de eerste, de tweede en derde op 10 december 1999 (64.21.1182/99)
en op 24 maart 2000 (64.73.392/00)

bij inbreuk op de artikelen 2 en 41, § 1.1., § 3 en § 4 van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging, zoals aangevuld door het decreet van 23 december 1980 houdende aanvulling van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren met bijzondere bepalingen eigen aan het Vlaams Gewest en door artikel 41, § 4 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, buiten het geval van lozing van afvalwater waarvoor vergunning is verleend, in de bij artikel 1 bedoelde wateren voorwerpen of stoffen te hebben gedeponeerd of geworpen, vloeistoffen met schadelijke stoffen of zelfstandigheden erin te hebben geloosd of gassen te hebben ingebracht, ofwel door een bevel of door nalatigheid een dergelijke daad te hebben uitgelokt, eventueel omdat hij/zij vaste of vloeibare stoffen gedeponeerd of doen deponeren heeft op een plaats vanwaar ze langs natuurlijke weg in de bij artikel 1 bedoelde wateren kunnen terechtkomen, door minerale oliën en detergents te hebben laten terechtkomen in een afwateringsgracht.

De derde gedagvaard bij toepassing van artikel 41, § 5 van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging om zich met de eerste en de tweede burgerrechtelijk aansprakelijk te horen verklaren voor de betaling van de schadevergoedingen, geldboeten en kosten die ingevolge de feiten omschreven onder de tenlastelegging C zullen worden uitgesproken lastens de eerste en de tweede zijnde een orgaan of een aangestelde van de derde en die de feiten heeft begaan in de uitoefening van hun ambt.

D. (64.73.392/00)

de eerste, de tweede en de derde

bij inbreuk op de artikelen 2, 3, 20, 22 en 39 § 1 2., 40 en 46 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (milieuvergunningsdecreet), en de artikelen 1, 43, 71 en 80 en bijlage 1 van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende de vaststelling van het Vlaamse reglement betreffende de milieuvergunning (VLAREM I), verzuimd te hebben de in de milieuvergunningopgelegde bijzondere voorwaarden, de voor de inrichting geldende algemene of per categorie van inrichtingen door de Vlaamse Regering bij toepassing van artikel 20 van het voormeld milieuvergunningsdecreet vastgestelde milieuvoorwaarden alsmede alle andere op de exploitatie van de inrichting van toepassing zijnde wettelijke, decretale of reglementaire bepalingen, met betrekking tot de bescherming van het leefmilieu, van de oppervlaktewateren en van de externe veiligheid na te leven, namelijk bij inbreuk op artikel 4.2.2.1.1. van het besluit van de Vlaamse Regering van 1 juni 1995

houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne (VLAREM II), als exploitant de lozingsnormen van bedrijfsafvalwater dat terechtkomt in gewone oppervlaktewateren dat geen gevaarlijk stoffen bevatten te hebben overschreden, meer bepaald:

1. op 24 maart 2000:
 - de pH-norm van 9 tot 6,5;
 - de norm voor de zwevende stoffen van 60 mg/l;
 - de norm voor de apolaire koolwaterstoffen van 5 mg/l;
 - de norm voor de anionische, kationische en niet-ionische oppervlakte-actieve stoffen van 3 mg/l;
2. op 25 oktober 2001:
 - de norm voor de zwevende stoffen van 60 mg/l;
 - de norm voor de apolaire koolwaterstoffen van 5 mg/l;
 - de norm voor de anionische, kationische en niet-ionische oppervlakte-actieve stoffen van 3 mg/l;
3. op 19 oktober 2005:
 - de norm voor de apolaire koolwaterstoffen van 5 mg/l;
 - de norm voor de anionische, kationische en niet-ionische oppervlakte-actieve stoffen van 3 mg/l;

De derde tevens gedagvaard bij toepassing van artikel 40 van het voormeld milieuvergunningsdecreet om zich burgerrechtelijk aansprakelijk te horen verklaren voor de betaling van de gerechtskosten die ingevolge feiten omschreven in de tenlastelegging D zal worden uitgesproken lastens de eerste en de tweede, zijnde de lasthebber of aangestelde van de derde die de feiten heeft begaan in de uitoefening van zijn aanstelling of lastgeving.

Met de omstandigheid dat de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen **A, B, C en D** de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van een zelfde misdadig opzet zodat de verjaring van de strafvordering slechts een aanvang neemt op de datum van het laatst gepleegde feit, namelijk de dag der dagvaarding.

1. Procedure

Bij de behandeling van de zaak en in de processtukken werd gebruik gemaakt van de Nederlandse taal.

De rechtbank nam inzage van de stukken van de rechtspleging, waaronder de rechtsgeldig betekende aanhangig makende dagvaarding, de tussenvonnissen van 15 december 2006, 05 mei 2008 en 15 mei 2009 en de processen-verbaal.

Op de buitengewone openbare terechtzitting van 02 oktober 2009 aanhoorde de rechtbank:

- de vordering van het openbaar ministerie, uitgesproken door
substituut-procureur des Konings.
- de eerste beklagde _____ en de tweede beklagde
_____ in hun middelen van verdediging voorgedragen door hun
raadsman mr. _____ advocaat te
- de derde beklagde _____ in haar middelen van verdediging,
voorgedragen door mr. _____ lasthebber ad hoc.

2. Kwalificaties

2.1.

Op vordering van het openbaar ministerie heeft de rechtbank een materiële vergissing verbeterd in de inleidende akte, nl. in de tenlastelegging A.1 dient rubriek "9.6" verbeterd te worden naar rubriek "19.6". Partijen werd kennis gegeven van deze verbetering en hebben hier tegenspraak kunnen over voeren (zie zittingsblad van 08/02/2008).

2.2.

2.2.1.

De voorziene kwalificatie A, zoals vervat in de dagvaarding, dient te worden vervolledigd, nu sedert 01 mei 2009 het Decreet van 21 december 2007 tot aanvulling van het decreet van 05 april 1995, houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid (DABM) met een titel XVI "Toezicht, handhaving en veiligheidsmaatregelen" in werking is getreden.

Bij artikel 34 van het decreet van 21 december 2007 tot aanvulling van het decreet van 05 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid met een titel XVI "Toezicht, handhaving en veiligheidsmaatregelen" werd artikel 39 van het decreet van 28 juni 1985 vervangen. Het nieuwe artikel 39 bepaalt: *"Met betrekking tot dit decreet en zijn uitvoeringsbesluiten gebeuren het onderzoek, de vaststelling en de sanctionering van de milieu-inbreuken en milieumisdrijven volgens de regels bepaald in titel XVI van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid."*

De feiten vervat onder de tenlastelegging A betreffen geen milieu-inbreuken en zijn thans strafbaar gesteld door artikel 16.6.1. §1 van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid, ingevoegd bij decreet van 21 december 2007 tot aanvulling van het decreet van 5 april 1995, dat stipuleert *"Elke opzettelijke of door gebrek aan voorzorg of voorzichtigheid gepleegde schending van de door deze titel gehandhaafde regelgeving is strafbaar met een gevangenisstraf van een maand tot twee jaar en met een geldboete van 100 euro tot 250.000 euro of met een van die straffen."*

Het openbaar ministerie redigeerde dienaangaande besluiten en de verdediging kreeg op de terechtzitting van 02 oktober 2009 de gelegenheid zich hieromtrent te verdedigen.

De tenlastelegging A dient dan ook als volgt te worden aangevuld: *"thans strafbaar gesteld krachtens art. 16.6.1. §1 DABM"*.

2.2.2.

De tenlastelegging A vermeldt voor de eerste en tweede beklaagde als eindpunt van de voorziene incriminatieperiode "tot en met de datum der dagvaarding". Deze vermelding dient te worden gelezen als "tot en met 21 september 2006".

2.3.

Op 01 september 2009 trad het decreet van 18 maart 2009 tot aanpassing en aanvulling van het ruimtelijke plannings-, vergunningen- en handhavingsbeleid in werking.

De onder de kwalificatie B ten laste gelegde feiten maken thans een inbreuk uit op art. 4.2.1.1° a), strafbaar gesteld door de artikelen 6.1.1, eerste lid, 1° en 6.1.3 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna VCRO).

Artikel 6.1.1., eerste lid, 1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening stelt: *"Met een gevangenisstraf van acht dagen tot vijf jaar en met een geldboete van 26 euro tot 400.000 euro of met één van deze straffen alleen, wordt de persoon gestraft die:*

1° de bij de artikelen 4.21. en 4.2.15 bepaalde handelingen hetzij zonder voorafgaande vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, uitvoert, voortzet of in stand houdt”

Het openbaar ministerie redigeerde dienaangaande besluiten en de verdediging kreeg op de terechtzitting van 02 oktober 2009 de gelegenheid zich hieromtrent te verdedigen.

De tenlastelegging B dient dan ook als volgt te worden aangevuld: “thans strafbaar gesteld krachtens art. 6.1.1., eerste lid, 1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening”.

2.4.

Bij artikel 14 van het decreet van 21 december 2007 tot aanvulling van het decreet van 05 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid met een titel XVI “Toezicht, handhaving en veiligheidsmaatregelen” werd artikel 41 van de wet van 26 maart 1971 gewijzigd. Het nieuwe artikel 41 §2 bepaalt: “Met betrekking tot deze wet en haar uitvoeringsbesluiten gebeuren het onderzoek, de vaststelling en de sanctionering van de milieu-inbreuken en milieumisdrijven volgens de regels bepaald in titel XVI van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid.”

Deze bepaling is in werking getreden op 1 mei 2009.

De ten laste gelegde feiten vervat onder de kwalificaties C en D zijn geen milieu-inbreuken en zijn strafbaar krachtens artikel 16.6.2. §1 lid 1 van het decreet van 05 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid, dat stelt *“Wie opzettelijk, in strijd met de wettelijke voorschriften of in strijd met een vergunning, rechtstreeks of onrechtstreeks, stoffen, micro-organismen, geluid en andere trillingen of stralingen in of op water, bodem of atmosfeer inbrengt of verspreidt, wordt gestraft met een gevangenisstraf van een maand tot vijf jaar en met een geldboete van 100 euro tot 500.000 euro of met een van die straffen”.*

Het openbaar ministerie redigeerde dienaangaande besluiten en de verdediging kreeg op de terechtzitting van 02 oktober 2009 de gelegenheid zich hieromtrent te verdedigen.

De tenlasteleggingen C en D dienen dan ook als volgt te worden aangevuld: “thans strafbaar gesteld krachtens art. art. 16.6.2. §1, lid 1 DABM”.

3. Gegrondheid strafvordering

3.1. Tenlastelegging A

Deze tenlastelegging slaat op het exploiteren van een hinderlijke inrichting zonder vergunning.

De beklagden worden vervolgd omdat de milieuvergunning klasse 2 geschorst is wegens de afwezigheid van een geldige stedenbouwkundige vergunning.

In de dagvaarding worden expliciet de omstandigheden die in het concrete geval van toepassing zijn opgesomd, namelijk:

- bij exploitatie van verschillende rubrieken geldt de rubriek van de hoogste klasse, *in casu* klasse 2;
- de milieuvergunning voor een inrichting waarvoor een stedenbouwkundige vergunning nodig is, wordt geschorst zolang de stedenbouwkundige vergunning niet werd verleend.

Voor een deel van de exploitatie die de derde beklagde uitvoerde werd inderdaad een milieuvergunning verleend op 4 juli 2000 (stukken 30 t/m 43, OK A, strafdossier). In deze milieuvergunning wordt overigens expliciet verwezen naar de koppeling tussen de milieuvergunning en de bouwvergunning. De milieuvergunning van 4 juli 2000 werd aangevuld met een milieuvergunning van 3 mei 2004 (stuk 132, OK A, strafdossier).

Uit de gegevens van het strafdossier blijkt dat er geen stedenbouwkundige vergunning werd verleend, met name voor de oprichting van de zogenaamde (zie o.a. bevindingen in stuk 140, OK A, strafdossier). De activiteiten in kunnen opgedeeld worden in enerzijds opslag van hout (artikel 19.6.2°-b VLAREM I-bijlage; vergunning van 3 mei 2004 voor 500m³) en de opslag van voertuigen (art. 15.1.2°; vergunning voor 150). Bij brief van 20 oktober 2005 van het gemeentebestuur werden de eerste en derde beklagden aangemaand om de activiteiten te staken in gelet op het ontbreken van een stedenbouwkundige vergunning (stuk 173, OK A, strafdossier).

De afwezigheid van een stedenbouwkundige vergunning veroorzaakt de schorsing van de milieuvergunning, zodat dient vastgesteld te worden dat geëxploiteerd wordt zonder milieuvergunning.

Naar het oordeel van de rechtbank dienen de beklagden wel degelijk als exploitaten te worden beschouwd. Ook het verhuren of ter beschikking stellen van een vergunningsplichtige inrichting dient immers als exploitatie te worden aangezien. Bovendien blijkt de exploitatie ook uit de feitelijke gegevens, nu de exploitatie van een inrichting vallend onder rubriek 19.6 van de VLAREM I-bijlage vroeg en verkreeg.

3.2. Tenlastelegging B

3.2.1.

Deze tenlastelegging slaat op het bouwen van een opslagloods.

verklaarde (stuk 4, OK B, straf dossier): *“Door het feit dat vijf jaar geleden geen vergunning kon afgeleverd worden omdat het BPA diende gewijzigd te worden hebben wij gebouwd zonder de vergunning. (...) Enkele maanden na de aanvang zijn de werkzaamheden voltooid. Om administratief in orde te zijn vragen wij nu een regularisatie aan.”*

Voor de stedenbouwkundige inbreuken inzake de spuitcabine, carwash en KWS-afscheider werd een transactiesom betaald door (stukken 15 t/m 19, OK B, straf dossier). Naderhand werd hiervoor ook een regulariserende stedenbouwkundige vergunning verleend (zie stuk 28 en 35, OK B, straf dossier). Er werd uitdrukkelijk geen stedenbouwkundige vergunning verleend voor de opslagplaats, die deels werd opgericht in een bufferzone (stuk 32, OK B, straf dossier).

Op 18 april 2005 werd door het college van burgemeester en schepenen van een herstellvordering tot het uitvoeren van aanpassingswerken ingediend (stukken 51 t/m 55, OK B, straf dossier).

Het perceel waarop de opslagloods werd opgericht is gelegen in woonzone 1.0 en dit volgens het gewestplan K.B. 7 november 1978.

De herstellvordering werd in concreto als volgt gemotiveerd: *“De regularisatie van de opslagplaats kan niet vergund worden wegens strijdigheid met de stedenbouwkundige voorschriften. Het B.P.A. voorziet in art. C 10 (...) dat tussen een gebouw en de bufferzone een bouwvrije zijdelingse strook van 6 m moet gerespecteerd worden. (...) De gerealiseerde bebouwing voldoet niet aan de voormelde voorschriften en is zelfs deels gerealiseerd in de bufferzone.”*. De afbraak van één segment van 6,25 m werd als herstelmaatregel voorgesteld. Gevraagd werd deze herstelmaatregel te koppelen aan een dwangsom van 125 euro per dag bij niet uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn.

3.2.2.

De rechtbank acht, gegeven hetgeen voorafgaat, de tenlastelegging B genoegzaam bewezen.

3.2.3.

De verdediging werpt in besluiten op dat de strafvordering m.b.t. de tenlastelegging B is verjaard.

Terzake dient opgemerkt dat, voor zover bewezen, de aan de beklaagden ten laste gelegde feiten verbonden zijn door eenheid van opzet en zodoende de verjaring van de strafvordering nog niet aan de orde is.

3.3. Tenlasteleggingen C en D

3.3.1.

De tenlastelegging C heeft betrekking op twee lozingen, nl. op 10/12/1999 en 24/03/2000, waarbij minerale oliën en detergents terecht kwamen in een afwateringsgracht.

De tenlastelegging D slaat op overschrijdingen van de lozingsnormen van bedrijfsafvalwater op 24 maart 2000 (feit D.1.), 25 oktober 2001 (feit D.2.) en 19 oktober 2005 (feit D.3).

3.3.2.

Op 10 december 1999 stelde de milieuambtenaar van vast dat in gracht in de "een dikke laag smurrie van mazout" op het water dreef (stuk 3, OK A, strafdossier). Er werd op dat ogenblik nog geen melding gemaakt van de of een mogelijke veroorzaker van de verontreiniging van de gracht.

Op 14 december 1999 stelde de politie het volgende in het proces-verbaal (stuk 6, OK A, strafdossier):

"(Wij worden) gecontacteerd door de milieudienst van de gemeente. Zij zouden een link kunnen leggen tussen het exploiteren van een carwash en de vervuiling van de afwateringsgracht die uitkomt in de Deze carwash is gelegen op het bedrijventerrein, dat eigendom is van (...)".

Het terrein op betreft een loodsenterrein (...). Achteraan het terrein is nog een kleine loods waar de auto's en camions van worden afgespoten. Het betreft hier dus het reinigen van de buitenkant van de tankwagens voor het bevoorraden van brandstoffen, i.c. diesels, benzine, petroleum enz. (...)".

Concreet inzake de tenlastelegging C stelde de politie op 14 december 1999 vast (stuk 6, OK A, strafdossier):

"We kunnen verder vaststellen dat het afvalwater van de carwa(s)h zonder voorbehandeling in de afwateringsgracht gelegen achter de terreinen terecht komt. Voor de carwashinstallatie merken we ook een oliedoordrenkte bodem en sliblaag."

3.3.3.

Op 24 maart 2000 werd tijdens een controlebezoek door de gemeentelijke milieu-en politiediensten visueel een bruingele drijf laag op de oppervlakte van de afwateringsgracht opgemerkt, evenals een oliefilm (stuk 3, OK C+D, straf dossier). Er werden door de politie, bijgestaan door een milieuableider en werkleider van de gemeentelijke milieudienst, watermonsters genomen (stukken 4-18, OK C+D, straf dossier).

Op 05 mei 2000 verklaarde (stuk 28-29, OK C + D, straf dossier):

“Op vrijdag 24 maart werden er uitzonderlijk veel camions op korte tijd gewassen, dit naar aanleiding van het op til zijnde carnavalweekend. Vele van onze camions reden mee in de stoet en dienden daarom proper te zijn. Het is op dit ongelukkige moment dat de tweede vaststellingen zijn gebeurd. (...)”

legde een gelijklopende verklaring af.

De analyseresultaten (stukken 34-37, OK C+D, straf dossier) tonen aan dat voor verschillende geteste parameters, o.m. Ph, Zevende stoffen, Apolaire koolwaterstoffen en Anionische/kationische en non ionische detergents overschrijdingen van de norm konden worden vastgesteld (zie ook stukken 114-115, OK C+D, straf dossier).

3.3.4.

Op 25 oktober 2001 werden er, op verzoek van de firma opnieuw watermonsters genomen, met het oog op analyse. De analyseresultaten wezen, niettegenstaande opnieuw overschrijdingen van de norm werden vastgesteld, op een verbeterde toestand (stuk 115 en 118, OK C+D, straf dossier).

3.3.5.

Op 19 oktober 2005 werd nog een staalname uitgevoerd. Het erkend laboratorium maakte daarover een analyserapport op, waarin werd gesteld dat, niettegenstaande er geen visueel waarneembare verontreiniging kon worden waargenomen, de sectoriale lozingsnormen voor minerale olie, detergent en BZV (biochemische zuurstofvraag) werden overschreden (stukken 135-136, OK C+D, straf dossier).

Het labo vervolgde:

“(...) De oorzaak van deze verhoogde waarden is wellicht gekoppeld aan de periodieke reiniging van vrachtwagens, waarvan het water via de KWS-afscheider wordt geloosd. (...) De verhoogde waarden aan BZV, en daaraan gekoppeld CVZ, zijn onder andere te wijten aan de aanwezigheid van de

verhoogde waarden aan detergents en minerale olie. (...)"

3.3.6.

Voorgaande vaststellingen in acht genomen is de rechtbank van oordeel dat de tenlasteleggingen C en D (1, 2 en 3) genoegzaam bewezen zijn.

Gezien de duidelijke resultaten van de diverse analyses en gezien de visuele vaststellingen op 10 december 1999 en op 24 maart 2000, zoals hiervoor beknopt aangehaald, kan er geen twijfel bestaan nopens het bestaan van een causaal verband tussen de lozingsbron ter hoogte van de carwash en de herhaaldelijke vastgestelde verontreiniging van het oppervlaktewater.

3.4. Toerekening van de bewezen verklaarde tenlasteleggingen

3.4.1.

Een rechtspersoon is strafrechtelijk verantwoordelijk voor misdrijven die hetzij een intrinsiek verband hebben met de verwezenlijking van zijn doel of de waarneming van zijn belangen, of die, naar blijkt uit de concrete omstandigheden, voor zijn rekening zijn gepleegd. Wanneer de rechtspersoon verantwoordelijk gesteld wordt uitsluitend wegens het optreden van een geïdentificeerde natuurlijke persoon, kan enkel degene die de zwaarste fout heeft begaan worden veroordeeld. Cumulatie in de vervolging en veroordeling van de rechtspersoon en de natuurlijke persoon is evenwel mogelijk indien de geïdentificeerde natuurlijke persoon de fout wetens en willens heeft gepleegd.

3.4.2.

De uitbating van de firma _____ gebeurde voor rekening van de eerste en tweede beklaagde en houdt verband met de verwezenlijking van het doel van de derde beklaagde. De tenlasteleggingen A, B, C en D werden in het kader van deze bedrijfsvoering en voor rekening van de derde beklaagde gepleegd. Uit de omstandigheden van de zaak en de verklaringen van de eerste en tweede beklaagde, welke beslissings- en handelingsbevoegdheid hadden, blijkt dat de bewezen verklaarde feiten wetens en willens werden gepleegd en zowel aan de 1ste, de 2de en de 3de beklaagde toerekenbaar en verwijtbaar zijn.

4. Straftoemeting

4.1.

De voor elk van de beklaagden bewezen geachte feiten, voorwerp van de vermelde tenlasteleggingen, zijn de opeenvolgende en voortgezette

uitvoering van eenzelfde misdadig opzet, zodat telkens voor al deze feiten bij toepassing van artikel 65, eerste lid van het Strafwetboek slechts één straf moet worden opgelegd, nl. de zwaarste.

De straffen, ten tijde van dit vonnis bepaald, verschillen van die welke ten tijde van de misdrijven waren bepaald, zodat de rechtbank bij toepassing van art. 2, tweede lid van het Strafwetboek de minst zware straf toepast.

4.2.

De straftoemeting moet worden bepaald gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten en de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van de eerste en tweede beklaagde, zoals die onder meer blijkt uit het strafrechtelijke verleden, de gezinstoestand en de arbeidssituatie, voor zover die de rechtbank aan de hand van het strafdossier bekend zijn. Voor de derde beklaagde dient gelet te worden op het strafregister en de aard en de omvang van de bedrijfsactiviteit.

4.3.

De inbreuken vertonen objectieve ernst. Gedurende lange tijd werd een voor de omgeving hinderlijke activiteit zonder vergunning uitgevoerd. De milieuvergunningregelgeving werd ingesteld in het algemeen belang. De beklaagden mogen hun individueel economisch belang niet plaatsen boven het algemeen belang. In beginsel nopen dergelijke inbreuken tot gestrengheid in de bestraffing.

4.4.

De straftoemeting moet echter niet alleen de vergeldingsbehoefte dienen maar ook de speciale en generale preventie. De op te leggen straf moet dan ook van aard zijn de beklaagden ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken en hen aan te sporen de milieuwetgeving ingesteld in het algemeen belang voortaan rigoureuus na te leven.

4.5.

De eerste beklaagde is jaar en beschikt over een gunstig strafverleden.

De tweede beklaagde is jaar en beschikt, behoudens een veroordeling door de politierechtbank, over een blanco strafregister.

De derde beklaagde is een vennootschap met een blanco strafregister.

4.6.

De wet van 4 mei 1999 tot invoering van de strafrechtelijke verantwoordelijkheid van rechtspersonen is in werking sinds 2 juli 1999.

Vanaf deze datum is een rechtspersoon strafrechtelijk verantwoordelijk voor misdrijven die hetzij een intrinsiek verband hebben met de verwezenlijking van zijn doel of de waarneming van zijn belangen, of die, naar blijkt uit de concrete omstandigheden, voor zijn rekening zijn gepleegd. Wanneer de rechtspersoon verantwoordelijk gesteld wordt uitsluitend wegens het optreden van een geïdentificeerde natuurlijke persoon, kan enkel degene die de zwaarste fout heeft begaan worden veroordeeld. Cumulatie in de veroordeling van rechtspersoon en natuurlijke persoon is evenwel mogelijk indien de geïdentificeerde natuurlijke persoon de fout wetens en willens heeft gepleegd. De wetsbepaling waarbij de geïdentificeerde natuurlijke persoon samen met de verantwoordelijke rechtspersoon kan worden veroordeeld indien hij de fout wetens en willens heeft gepleegd (art. 5, tweede lid, in fine van het Strafwetboek) is van toepassing zowel op opzettelijke misdrijven als op onachtzaamheidsmisdrijven.

In casu werden de bewezen verklaarde feiten wetens en willens gepleegd, zodat decumul in de veroordeling tussen natuurlijke personen en rechtspersonen niet aan de orde is.

4.7.

Voor geen van de beklaagden voor wie het hen ten laste gelegde bewezen wordt verklaard is een veroordeling tot een geldboete van aard enige sociale declassering mee te brengen of een sociale reclassering in het gedrang te brengen. De rechtbank gaat dan ook niet in op de, ondergeschikte, vraag van de derde beklaagde tot opschorting van de uitspraak van de veroordeling.

4.8.

Ter realisering van de voormelde doelstellingen van de straftoemeting acht de rechtbank het opleggen van een geldboete voor de beklaagden voor de vermelde feiten, zoals in het dictum van dit vonnis bepaald, noodzakelijk.

4.9.

De beklaagden werden nog niet veroordeeld tot een criminele straf of tot een correctionele gevangenisstraf van meer dan twaalf maanden en er mag worden gehoopt dat zij zich niet meer aan dergelijke feiten zullen schuldig maken. Er kan dan ook uitstel van tenuitvoerlegging worden verleend voor een gedeelte van de opgelegde geldboete. De rechtbank houdt bij het bepalen van dit uitstel rekening met het feit dat (1) de beklaagden inmiddels de spuitactiviteiten op die plaats staakten, (2) intussen wel ernstige inspanningen worden geleverd om het dossier in regel te stellen en (3) er sedert de datum der feiten enige tijd is verstreken.

4.10.

Op grond van de gegevens waarop de rechtbank vermag acht te slaan, blijkt niet dat het thans om veiligheidsredenen nog vereist zou zijn een

exploitatieverbod, zoals thans voorzien in artikel 16.6.5. van het decreet van 05 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid (DABM), op te leggen.

4.11.

De eerste, tweede en derde beklaagde zijn op grond van artikel 50 van het Strafwetboek als wegens voor eenzelfde misdrijf veroordeelde personen, hoofdelijk gehouden tot de kosten, die een en ondeelbaar werden veroorzaakt door de bewezen verklaarde tenlasteleggingen die hen gemeen zijn, nu zij door hetzelfde vonnis worden veroordeeld.

4.12.

Overeenkomstig artikel 50bis van het Strafwetboek kan niemand burgerrechtelijk aansprakelijk worden gesteld voor betaling van een geldboete waartoe een ander wordt veroordeeld, indien hij wegens dezelfde feiten wordt veroordeeld.

4.13.

Bij artikel 35 van het decreet van 21 december 2007 tot aanvulling van het decreet van 05 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid met een titel XVI "Toezicht, handhaving en veiligheidsmaatregelen" werd artikel 40 van het decreet van 28 juni 1985 opgeheven.

Ook artikel 41 §5 van de wet van 26 maart 1971 werd bij decreet van 21 december 2007 opgeheven.

Het DABM voorziet niet meer in dergelijke burgerrechtelijke aansprakelijkheid van de werkgever. De derde beklaagde kan dan ook niet burgerlijk aansprakelijk gesteld worden.

4.14.

De bewezen misdrijven werden gepleegd deels vóór 1 maart 2004, deels na 29 februari 2004, zodat de geldboete, uitgedrukt in euro, met 45 opdecimen moet worden verhoogd overeenkomstig artikel 5 van het decreet van 7 december 2001 tot regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving (B.S. 28 december 2001) en artikel 4, lid 1 van de Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet (B.S. 29 juli 2000), beide in werking getreden op 1 januari 2002.

4.15.

De beklaagden dienen elk als veroordeelde tot een correctionele hoofdstraf

te worden verplicht tot het betalen van de bijdrage tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders die sedert 17 december 2005 € 25 bedraagt en dient vermeerderd te worden met 45 opdecimen tot € 137,50, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

4.16.

Bij arrest nr. van de Raad van State van 17 december 2008 (B.S. 2 februari 2009) werd het koninklijk besluit van 27 april 2007 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken vernietigd, zodat de bepalingen van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd door de artikelen 1 en 2 van het koninklijk besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie, van toepassing blijven. Krachtens artikel 91, 2° lid van dit koninklijk besluit bedraagt de vaste vergoeding, waartoe de beklaagde dient te worden veroordeeld, € 25.

5. De herstellvordering

5.1.

Op 18 april 2005 werd door het college van burgemeester en schepenen van een herstellvordering tot het uitvoeren van aanpassingswerken ingediend (stukken 51 t/m 55, OK B, strafdossier).

De herstellvordering werd, zoals hiervoor reeds aangehaald, als volgt gemotiveerd: *“De regularisatie van de opslagplaats kan niet vergund worden wegens strijdigheid met de stedenbouwkundige voorschriften. Het B.P.A. voorziet in art. C 10 (...) dat tussen een gebouw en de bufferzone een bouwrijpe zijdelingse strook van 6 m moet gerespecteerd worden. (...) De gerealiseerde bebouwing voldoet niet aan de voormelde voorschriften en is zelfs deels gerealiseerd in de bufferzone.”*. De afbraak van één segment van 6,25 m werd als herstellmaatregel voorgesteld. Gevraagd werd deze herstellmaatregel te koppelen aan een dwangsom van 125 euro per dag bij niet uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn.

5.2.

De rechter moet de interne en externe wettigheid van deze vordering toetsen en of zij strookt met de wet, dan wel of zij berust op machtoverschrijding of machtsafwendings. Meer bepaald dient de rechtbank hierbij na te gaan of de beslissing van het bestuur om een bepaalde herstellmaatregel op te leggen uitsluitend met het oog op een goede ruimtelijke ordening is genomen. Indien een vordering zou steunen op motieven vreemd aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de

goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, dient de rechter deze vordering zonder gevolg te laten (Cass. 3 juni 2005, www.cass.be). Nochtans mag de rechter geenszins de gevorderde maatregel op haar opportuniteit beoordelen; als de gevorderde herstelmaatregel met de wet strookt, moet de rechter deze inwilligen. De toetsing moet derhalve beperkt worden tot de externe en interne wettigheid en mag (en moet) dus slechts nagaan of de beslissing in overeenstemming is met de wet dan wel op machtsoverschrijding of machtsafwending berust. Tot die wettigheidstoetsing behoort het nagaan of de beslissing van de bevoegde overheid werd genomen uitsluitend met het oog op een goede ruimtelijke ordening met de verplichting om indien zou blijken dat de beslissing steunt op motieven vreemd aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, de herstellvordering zonder gevolg te laten, zoals hiervoor vermeld. Een beoordeling dat de herstellvordering kennelijk onredelijk is en dat het voordeel dat het herstel zou meebrengen voor de goede ruimtelijke ordening geenszins opweegt tegen het last die daaruit voortvloeit voor de overtreder houdt geen opportuniteitsbeoordeling in maar kan worden bestempeld als een wettigheidstoetsing.

5.3.

De ingediende herstellvordering is naar het oordeel van de rechtbank nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van de misdrijven omschreven onder de tenlastelegging B een einde te stellen en legt aan de beklagden geen kennelijk onredelijke lasten op. Tot deze herstellvordering werd beslist door een bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften. Er blijkt niet dat deze beslissing werd genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskening van enig beginsel van behoorlijk bestuur. De herstellvordering strookt dan ook met de wet en werd uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening genomen, evenals vanuit het oogpunt van de verenigbaarheid met de onmiddellijke omgeving en de ernst van de overtreding. De herstellvordering moet dan ook worden ingewilligd zoals nader bepaald in het beschikkende gedeelte van dit vonnis.

5.4.

Een dwangsom van 125,00 euro per dag bij niet uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn moet als een gepaste aansporing worden beschouwd voor de beklagden om uitvoering te geven aan de opgelegde herstelmaatregelen.

Gelet op de genoemde artikelen en de hiernavolgende artikelen:

Wet van 15 juni 1935, art. 2, 11 tot 14, 21 tot 24, 31 tot 37, 40, 41;
Wetb. van strafvordering, art. 162, 182, 184, 185, 189, 190, 194, 195, 226, 227;
Strafwetboek, art. 2, 40, 50, 65, 66;

Wet 5 maart 1952, art. 1; gew. programmawet 24.12.1993, art. 1; gew. art. 36 Wet 7.2.03; (opdec.)

Art. 6 Programmawet II van 27.12.2006;
W.1.8.1985, art. 28, 29, gew. art. 1 K.B. 31.10.2005 (25 euro);

Wet van 29 juni 1964, art. 1, 8 gew. W. 10.2.1994; (uitstel)

Om die redenen, de Rechtbank, recht doende:

op tegenspraak;

VERKLAART de beklaagden elk schuldig aan de feiten voorwerp van de hiervoor voor elk van hen omschreven tenlasteleggingen, zoals aangevuld en verbeterd;

VEROORDEELT de beklaagden ELK, bij toepassing van artikel 65, eerste lid van het Strafwetboek, voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde tenlasteleggingen samen tot een **GELDBOETE van DUIZEND (1.000,00) EURO.**

Verhoogt voor elke beklaagde de geldboete met vijfenveertig opdecimes, aldus gebracht op VIJFDUIZEND VIJFHONDERD (5.500,00) EURO.

GELAST voor elke beklaagde voor een termijn van drie jaren gewoon **UITSTEL** van tenuitvoerlegging van een gedeelte groot 650,00 euro (vermeerderd met 45 deciem; $x 5,5 = 3.575$ euro bedragende) van de hiervoor opgelegde geldboete;

Verstaat dat bij gebreke van betaling binnen de door de wet bepaalde tijd, de lastens de eerste en de tweede beklaagde uitgesproken geldboete zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van **3 maand**, waarvan 60 dagen betrekking hebben op het gedeelte van de geldboete met uitstel verleend.

ZEGT dat het uitstel van rechtswege herroepen wordt ingeval gedurende de proeftijd een nieuw misdrijf is gepleegd dat veroordeling tot een criminele straf of hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden zonder uitstel ten gevolge heeft gehad.

ZEGT dat de beklaagden verplicht zijn elk een bedrag van VIJFENTWINTIG EURO, verhoogd met vijfenveertig decimes, aldus gebracht op HONDERD ZEVENENDERTIG EURO EN VIJFTIG CENT, te betalen als bijdrage tot het Fonds tot financiële hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

Legt elke veroordeelde bovendien een vergoeding op voor de kostprijs van de strafprocedure van **25 euro** overeenkomstig artikel 91.2^{de} lid van het K.B. d.d. 28.12.1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken (B.S., 30.12.1950, 9095);

Veroordeelt de beklaagden solidair tot de gerechtskosten deze begroot op de som van 110,40 euro;

ZEGT dat geen exploitatieverbod wordt opgelegd.

BEVEELT de beklaagden op vordering van het college van burgemeester en Schepenen van _____ tot het uitvoeren van de gevorderde hestelmaatregel en dit binnen een termijn van één jaar vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde zal zijn getreden, namelijk door de afbraak van één segment van 6,25 meter.

ZEGT voor recht dat op vordering van het college van burgemeester en Schepenen van _____ door de beklaagden een dwangsom zal worden verbeurd van 125,00 euro per dag vertraging in de nakoming van dit bevel;

HOUDT de burgerlijke belangen ambtshalve aan conform artikel 4 van de Wet houdende de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering, zoals gewijzigd bij art. 2 van de Wet van 13 april 2005 (B.S. 03.05.2005).

Aldus gewezen en uitgesproken in buitengewone openbare terechtzitting van
TWEEENTWINTIG JANUARI TWEEDUIZEND EN TIEN.

Aanwezig :

alleenrechtsprekend rechter in strafzaken;
substituut-procureur des Konings;

griffier: